

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **A. H.**, zast. JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem nám. Republiky 108, Horšovský Týn, proti žalovanému: **Plzeňské městské dopravní podniky, a.s.**, se sídlem Denisovo nábřeží 12, Plzeň, zast. Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2016, č. j. 30 A 73/2016 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Františka Grznára, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Dne 17. 1. 2016 podala žalobkyně elektronicky žádost o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v relevantním znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) týkající se investice do nově postavené vozovny žalovaného. Žalovaný následně žalobkyni zaslal výzvu ze dne 18. 1. 2016, sp. zn. 75/EÚ/sml/PMDP/16, k doplnění žádosti o elektronicky zaručený podpis žalobkyně. Dne 26. 2. 2016 podala žalobkyně proti postupu žalovaného stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, v němž uváděla, že její žádost o poskytnutí informace

má veškeré náležitosti požadované zákonem o svobodném přístupu k informacím a že absence elektronického podpisu nemůže být překážkou vyřízení této žádosti, přičemž zákonná lhůta pro toto vyřízení žalovanému jakožto povinnému subjektu marně uplynula. Ani uvedená stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím však dle žalobkyně nebyla představenstvem žalovaného v zákonné lhůtě vyřízena.

Žalobkyně proto podala dne 1. 4. 2016 u Krajského soudu v Plzni žalobu na nečinnost, již se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně o poskytnutí informace ze dne 17. 1. 2016 ve lhůtě 15 dnů. Spolu s žalobou žalobkyně současně požádala o osvobození od soudních poplatků.

Podáním ze dne 11. 4. 2016 žalobkyně následně vzala žalobu zpět a navrhla, aby soud řízení zastavil a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč. Zpětvzetí žaloby zdůvodnila tím, že po podání žaloby bylo dne 8. 4. 2016 žalobkyni elektronickou poštou doručeno rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 75/EÚ/sml/PM DP/16, jímž bylo dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnuto o stížnosti žalobkyně tak, že byl potvrzen postup žalovaného jakožto povinného subjektu, jež měl dle tohoto rozhodnutí spočívat v odložení žádosti o poskytnutí informace dle § 14 odst. 5 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím po marném uplynutí lhůty k doplnění této žádosti. Žalobkyně měla za to, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalovaný byl v době jejího podání v prodlení jak s vyřízením její žádosti o poskytnutí informace, tak s rozhodnutím o její následné stížnosti. Žalobkyně proto žádala o náhradu nákladů řízení o žalobě v plné výši.

Krajský soud usnesením ze dne 22. 6. 2016, č. j. 30 A 73/2016 – 41, výrokem I. řízení zastavil a výrokem II. rozhodl, že žalovaný je povinen žalobkyni zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč. V odůvodnění krajský soud poukázal na § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a uvedl, že postupoval podle § 47 písm. a) s. ř. s. K námitce chybějící pasivní legitimace žalovaného krajský soud odkázal na § 79 odst. 2 s. ř. s. a uvedl, že rozhodná není skutečná existence povinnosti rozhodnout nebo vydat osvědčení, ale skutečnost, že byl správní orgán označen žalobkyní jako žalovaný. Postavení žalovaného jako správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. dle krajského soudu vyplývá z § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný byl založen městem Plzeň jakožto územním samosprávným celkem k plnění veřejného účelu a město z pozice jediného akcionáře vykonává rozhodující dohled nad činností žalovaného. U žalovaného převažují znaky typické pro veřejnoprávní instituci nad znaky charakteristickými pro instituci soukromoprávní. Krajský soud proto považoval žalovaného za veřejnou instituci, tedy za povinný subjekt ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., neboť shledal předpoklady pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení žalobkyni pro pozdější chování žalovaného. Žaloba na ochranu proti nečinnosti byla podána prostřednictvím datové schránky dne 1. 4. 2016, zatímco k ukončení nečinnosti žalovaného došlo vydáním rozhodnutí ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 75/EÚ/sml/PM DP/16. Podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k doručení, provádí-li je správní orgán sám. O stížnosti žalobkyně bylo sice rozhodnuto již dne 30. 3. 2016 (jak vyplývá z data uvedeného na rozhodnutí), dle zjištění krajského soudu bylo ovšem rozhodnutí vydáno až dne 8. 4. 2016, kdy bylo odesláno žalobkyni.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že ji opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel předně namítal, že krajský soud postupoval procesně nesprávně, neboť žalobkyni nevyzval k zaplacení soudního poplatku. Tento procesní krok přitom musí vždy předcházet meritornímu posouzení věci. V daném případě však krajský soud ve své výzvě ze dne 27. 5. 2016 vyjádřil svůj předběžný právní názor, aniž by byl zaplacen soudní poplatek, čímž se dopustil zásadního procesního pochybení a nesprávného právního posouzení.

Stěžovatel dále odkázal na své vyjádření ze dne 9. 6. 2016, v němž poukazoval na to, že není subjektem dle § 79 odst. 2 s. ř. s., a zdůraznil, že je svébytnou obchodní korporací. Byť se na stěžovatele dle soudní judikatury vztahují povinnosti vyplývající ze zákona o svobodném přístupu k informacím, není mu svěřeno rozhodování o právech a povinnostech osob v oblasti veřejné správy a rozhodně nevystupoval vůči žalobkyni jako správní orgán.

Za nesprávný, stěžovatel dále považoval i výrok o náhradě nákladů řízení, neboť nezavdal příčinu, aby byl soudem zavázán k jejich úhradě. Podle stěžovatele je nesprávný a rovněž nepřezkoumatelný závěr krajského soudu, dle něhož k ukončení nečinnosti došlo až dne 8. 4. 2016, neboť předmětné rozhodnutí bylo vydáno již dne 30. 3. 2016. Představenstvo stěžovatele se schází jednou měsíčně, a rozhodnutí tak může vydat vždy při svém nejbližším zasedání. K podání žaloby došlo až den po vydání rozhodnutí a stěžovatel se o žalobě dozvěděl až dne 29. 4. 2016, krajský soud přitom v odůvodnění napadeného usnesení neuvádí, v čem nečinnost stěžovatele spočívala.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se zcela ztotožňuje s napadeným usnesením krajského soudu. Výzva k zaplacení soudních poplatků po zpětvzetí žaloby by byla nelogickým krokem. Soud by navíc v dané věci musel posuzovat podmínky pro přiznání osvobození od soudních poplatků. Takový postup by tak byl ryze formalistický. Pokud by však byl postup krajského soudu přesto shledán vadným, nemůže mít tato vada vliv na správnost a zákonnost jeho rozhodnutí, neboť i při vyměření soudního poplatku by následné rozhodnutí krajského soudu bylo totožné.

K námitce stěžovatele, dle níž není pasivně legitimován, žalobkyně odkázala na odůvodnění napadeného usnesení a poukázala na to, že při rozhodování v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se subsidiárně použije správní řád, a stěžovatel je tak z materiálního hlediska správním orgánem. Jako nedůvodnou žalobkyně dále označila námitku, dle níž stěžovatel nebyl nečinný, a podotkla, že lhůta pro vydání rozhodnutí představenstva stěžovatele uplynula dne 22. 3. 2016, přičemž nečinnost stěžovatele byla ukončena dne 8. 4. 2016. Obstát dle žalobkyně nemůže ani argumentace, že se představenstvo stěžovatele schází jen jednou měsíčně, neboť je na povinném subjektu, aby vytvořil strukturu rozhodovacích orgánů ve dvou stupních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 3 As 81/2014 – 103, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel podal kasační stížnost s odkazem na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž ovšem proti výroku usnesení krajského soudu, jímž bylo řízení zastaveno, lze namítat pouze důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48).

Pro posouzení důvodnosti námitek týkajících se prvního výroku napadeného usnesení je proto rozhodující otázka, zda krajský soud postupoval správně, pokud řízení dle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil, aniž by se před tím zabýval splněním ostatních podmínek řízení.

Stěžejní námitkou stěžovatele v tomto smyslu bylo, že rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení bylo předčasné, neboť nebyly splněny podmínky řízení, a to konkrétně zaplacení soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil a ztotožnil se s postupem krajského soudu, který v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. rozhodl o zastavení řízení na základě zpětvzetí žaloby.

Podle zmiňovaného § 47 s. ř. s. „[s]oud řízení usnesením zastaví, vzali-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí“.

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. „[n]avrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl“.

Uvedená ustanovení jsou výrazem dispoziční zásady, podle které je správní soud vázán návrhem účastníka na zahájení řízení, neboť je to právě navrhovatel, kdo disponuje řízením. Pokud účastník řízení vezme svůj návrh zpět, musí správní soud, nejedná-li se o společný návrh více navrhovatelů, řízení v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. zastavit. Zpětvzetí návrhu tedy konzumuje podaný návrh jako celek a jakékoli další okolnosti, které by mohly znamenat nedostatek podmínek řízení o návrhu a vést k jeho následnému odmítnutí či k zastavení řízení, jsou irelevantní. Jakýkoliv jiný postup by byl v rozporu s citovanými ustanoveními zákona a dispoziční zásadou, na níž je řízení před správními soudy založeno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 8 As 24/2005 - 69, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 As 16/2012 - 10, a ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 - 18).

Z uvedených důvodů proto nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele, dle níž měl krajský soud nejprve žalobkyni vyzvat k zaplacení soudního poplatku, případně rozhodnout

pokračování

o osvobození od soudních poplatků, a teprve následně přistoupit k zastavení řízení. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku jeho pasivní legitimace, neboť není správním orgánem, který by rozhodoval o právech a povinnostech žalobkyně. Ani tuto námitku však nelze považovat za důvodnou.

Krajský soud se otázkou pasivní legitimace stěžovatele v napadeném usnesení zabýval, přičemž za rozhodnou označil skutečnost, že stěžovatele jako žalovaného dle § 79 odst. 2 s. ř. s. ve svém žalobním tvrzení označila žalobkyně. Dále vyložil, že postavení stěžovatele jako povinného subjektu vyplývá z § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel byl založen městem Plzeň jakožto územním samosprávným celkem k plnění veřejného účelu a město z pozice jediného akcionáře vykonává rozhodující dohled nad činností stěžovatele. U stěžovatele převažují znaky typické pro veřejnoprávní instituci nad znaky charakteristickými pro instituci soukromoprávní. Krajský soud jej proto považoval za veřejnou instituci, tedy za povinný subjekt ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud tedy neměl pochyb o tom, že mezi povinnosti stěžovatele jakožto povinného subjektu patří vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace dle § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím a v souladu s § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím i rozhodování (prostřednictvím svého představenstva) o stížnostech na postup při vyřizování žádostí. Stěžovateli je tedy zákonem o svobodném přístupu k informacím svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy a vůči žalobkyni tak v daném ohledu vystupoval jako správní orgán ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se s tímto právním posouzením ztotožňuje a poukazuje na to, že stěžovatele za povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím považoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 As 86/2013 – 33, v němž se podrobným způsobem vypořádal s tehdejší argumentací stěžovatele. Zdejší soud proto považuje za dostatečné na citované rozhodnutí toliko odkázat, neboť stěžovatel v nyní posuzované věci žádné další konkrétní argumenty neuvádí, a Nejvyšší správní soud proto nevidí důvod, proč by se měl od svých předchozích závěrů jakkoli odchýlit.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v posuzované věci nedopustil nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Přisvědčit nelze ani argumentaci stěžovatele brojící proti výroku II. napadeného usnesení, jímž bylo žalobkyni dle § 60 odst. 3 s. ř. s. pro pozdější chování stěžovatele přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. „[ž]ádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení“.

Krajský soud při výkladu daného ustanovení vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, především rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 – 62, dle něhož podmínkou pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobci v případě zastavení řízení pro zpětvzetí návrhu pro následné chování žalovaného, je důvodnost podané žaloby, přičemž důvodnost je nezbytné posuzovat z hlediska procesního, nikoliv hmotněprávního.

Krajský soud za tímto účelem v posuzovaném případě zkoumal, zda v řízení před stěžovatelem došlo po podání žaloby k ukončení nečinnosti stěžovatele, přičemž shledal, že žaloba na ochranu proti nečinnosti byla podána prostřednictvím datové schránky dne 1. 4. 2016, zatímco k vydání rozhodnutí stěžovatele ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 75/EÚ/sml/PM DP/16, došlo dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu až dne 8. 4. 2016, kdy bylo předmětné rozhodnutí odesláno žalobkyni.

Stěžovatel v kasační stížnosti výše uvedené závěry krajského soudu zpochybňuje, neboť má za to, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno již dne 30. 3. 2016.

Nejvyšší správní soud ovšem neshledal ani tuto námitku důvodnou a ztotožnil s právním názorem krajského soudu. Žaloba na nečinnost byla dle žalobkyně podána poté, co představenstvo stěžovatele nerozhodlo v zákonné lhůtě o její stížnosti dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 26. 2. 2016. O předmětné stížnosti představenstvo stěžovatele následně vydalo rozhodnutí ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 75/EÚ/sml/PM DP/16, přičemž dle § 20 odst. 4 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím mají být v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení použita ustanovení správního řádu.

Dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí „*předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“*“

Krajský soud tedy v souladu s citovaným ustanovením zcela správně považoval za okamžik vydání rozhodnutí jeho předání k doručení dle § 19 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 234/2014 – 99). Vzhledem k tomu, že ani v kasační stížnosti stěžovatel nenamítal, že by k předání předmětného rozhodnutí k poštovní přepravě došlo již přede dnem podání žaloby a ani z předložené spisové dokumentace nic takového nevyplývá, lze zcela akceptovat závěr krajského soudu, že ke zpětvzetí žaloby došlo pro pozdější chování stěžovatele ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti pouze pro úplnost dodává, že přestože v dané věci stěžovatel nevydal rozhodnutí o žádosti žalobkyně o poskytnutí informace, jehož se žalobkyně primárně domáhala danou nečinností žalobou (pouze ji informoval až přípisem ze dne 30. 5. 2016 o odložení její žádosti), vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 9 As 76/2007 – 52, že vydá-li správní orgán rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, jehož faktickým důsledkem je odmítnutí poskytnutí informace, nelze se proti takovému postupu správního orgánu dále bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s., ale na místě je obrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Zároveň je nutno souhlasit s žalobkyní, že přinejmenším ohledně rozhodnutí o stížnosti žalobkyně podané dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím byl stěžovatel ke dni podání žaloby nečinný, neboť, jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, tato stížnost byla stěžovateli doručena dne 29. 2. 2016, a ačkoli není z této dokumentace zřejmé, kdy byla tato stížnost předložena představenstvu stěžovatele jakožto nadřízenému orgánu, i při zohlednění obou lhůt vyplývajících z § 16a odst. 5 a 8 zákona o svobodném přístupu k informacím je zřejmé, že o dané stížnosti mělo být rozhodnuto nejpozději do 22. 3. 2016, ovšem, jak již bylo řečeno, toto rozhodnutí bylo vydáno až dne 8. 4. 2016.

pokračování

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud postupoval správně, když řízení zastavil a zavázal stěžovatele, aby žalobkyni zaplatil náhradu nákladů řízení, jejíž výši stěžovatel v kasační stížnosti nerozporoval.

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, přísluší jí tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti. Tato náhrada se sestává z nákladů žalobkyně na odměnu právního zástupce za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti stěžovatele (vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele ze dne 10. 8. 2016) ve výši 3100 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a z nákladů na náhradu hotových výdajů zástupce žalobkyně za uvedený úkon právní služby ve formě režijního paušálu ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalobkyni proto vůči stěžovateli náleží náhrada ve výši 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč, a to ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. února 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu